

Frihedens glædesblus

Af Claus Thomas Nielsen

(TIDEHVERV nr. 10. 84. årg. December 2010 s. n179-80)

For nogle måneder siden afholdt jeg en bogbrænding i min have. Eller rettere: Jeg kastede en del bøger på et bål, som ellers især bestod af nedfaldsgrene, og hvorpå vi hen under aften stegte snobrød og pølser. Jeg vil straks fastslå - og det ville jeg gøre, selvom det ikke passede - at hverken danske eller arabiske udgaver af Koranen var blandt de brændende bøger, og at bogbrændingen i hovedsagen skete for at skaffe lidt bedre plads i husets hårdt prøvede reoler.

Men selvom der altså - og det garanterer jeg, hvad enten det passer eller ej - ikke var en Koran indblandet, så overtrådte jeg en række danske love og forordninger.

Danmark er jo et internationalt beundret foregangsland. Vi har ca. fire millioner indbyggere over atten år, og det er lykkedes at få tre af disse fire millioner overtalt til at leve af statens almisser, hvilket blandt andet medfører, at Danmark også er det land i verden, hvor befolkningen elsker staten mest. Ingen mentalt sund hund bider jo den hånd, der fodrer den, - i hvert fald ikke så længe foderet kommer i rigelige mængder. (Af hensyn til §266b (og eventuelle fatwaer) skal jeg her straks understrege, at sammenligningen med hunde naturligvis kun handler om de kristne og ateistiske danskere og ikke om vore muslimske medborgere. Kun flertalsbefolkningen og deres tro må man jo, ifølge de danske domstole, håne og spotte ganske frit.)

Nå, men allergladest for staten er indlysende nok de ca. 2 millioner, som lever af såkaldte overførselsindkomster, dvs. at de modtager deres daglige brød direkte af staten og uden at skulle gøre noget til gengæld. Normalt kan man regne med, at ca. 3-4 procent af en befolkning er svækket i en grad, så de behøver nådsensbrød, men i Danmark er det nu 40 %, som foretrækker at gå tiggergang.

I sin uransagelige og ophøjede visdom har staten imidlertid besluttet, at Danmark ikke kun skal have verdensrekord i skattetryk og overførselsindkomster, men også i antallet af offentlige arbejdspladser. Vi er nu oppe på en lille million, dvs. præcis dobbelt så mange som da Glistrup fik befolkningen med sig i et opgør med papirnusserne. Når man så tilmed i dag har computere til at udføre det meste af det arbejde, de offentligt ansatte faktisk udførte på salig Glistrups tid, siger det sig selv, at det har krævet en umådelig fantasi at holde dem så travlt beskæftigede, at de også har mange gange flere sygdomsperioder, stresstilfælde end den fjerdedel af den arbejdsdygtige befolkning som - tilsyneladende ganske ustresset - arbejder i den private sektor, og som reelt alene forsørger de øvrige tre fjerdedele.

Det hjælper selvfølgelig en smule, at vi f.eks. har dobbelt så mange ansatte per elev i skoler og gymnasier som i de lande, hvor eleverne forlader skolen med en vis almenviden, men det er langt fra nok. Der er også brug for stor administrativ kreativitet.

Som enhver ved fra sin hverdag, så har fantasien da heller ingen grænser, når det gælder nye love og forordninger. Og her er vi så tilbage ved min bogbrænding i forsommeren 2010. Den var nemlig strengt forbudt!

Nu kunne man så tro, at min synd bestod i, at der på bålet blandt andet befandt sig en gulorange og ulæst 10-bindsudgave af helligskriftet for det tyvende århundredes mest dyrkede religion: Karl Marx

Kapitalen. Var det straffelovens §266b jeg overtrådte ved med ilden at håne, spotte og latterliggøre Fidel Castros, Kim II Sung's og Ole Sohns religiøse følelser?

Ja, måske kunne jeg virkelig dømmes efter denne paragraf. I hvert fald nu hvor jeg offentliggør min krænkende handling. Men i Danmark er det slet ikke nødvendigt at gribe til slige vanskelige paragraffer for at stoppe en bogbrænding.

I Danmark er det nemlig slet og ret forbudt at tænde bål i sin egen have! Så forbudt at strafferammen for udåden går helt op til to års fængsel.

Gennem nogle årtusinder har det her i landet været overladt til indbyggernes sunde fornuft og hensyn til gode naboforhold - selv at regulere deres afbrænding af grene, papir og lign. Men sådan er det ikke mere. Skal man i dag varme sine hænder ved åben ild, skal det ske ved et statsautoriseret bålfad på maksimalt 0,3 kvm!

Samtlige vore forfædre i årtusinder bagud ville nægte at tro deres egne ører, hvis de hørte om denne og om tusindvis af andre adfærdsregulerende love og bekendtgørelser, som styrer selv de mindste detaljer af en nutidsdanskers liv. Deres umiddelbare tanke ville være, at Danmark er blevet omdannet til en stor fangelejr, ledet af en galning værre end Caligula. Men vi oplyste danskere ved jo, at det rette ord ikke er 'fangelejr', men 'velfærdsstat', og at det er det bedste for os alle, at Moder Stat bestemmer, hvordan vore børn skal opdrages, hvordan vi bruger vore penge, hvordan vi spænder os selv fast i vore biler, hvordan vi sparer op til vores alderdom, hvor mange kvadratmeter glas der er i vore huse osv. osv. osv. Tænk hvilket anarki vi ville leve i, hvis staten ikke forbrugte 59% af BNP, og hvis borgerne selv måtte bestemme, om de på vej hjem fra fisketur kunne køre ind til bageren med fiskekniven i handskerummet. Den slags friheder er ifølge vore avisers chokerede udlandskorrespondenter kun noget for ultrahøjreorienterede, småracistiske, muslimhadende amerikanske tea-party tilhængere: De er så vanvittige at mene, at staten skal overlade så meget frihed som muligt til borgerne selv. De ønsker at staten skal skæres ned til den størrelse, den havde i Danmark i 1960! Og dengang havde vi som bekendt også her det rene anarki!

Lovgivernes iver for at regulere, beskytte og overvåge borgernes liv udi de mindste detaljer er som bekendt kun blevet endnu værre under den nuværende såkaldt liberale regering. Der er blevet gennemført utallige frihedsindskrænkende love og forordninger, som aldrig var gået upåagtet hen, dengang der fandtes en borgerlig og liberal opposition.

Hvor det således kun lykkedes mig her i Danmark at brænde bøger (Men altså ikke - og det ville jeg garantere også selvom det ikke passede - Koranen), fordi der ikke tilfældigvis kom en kommunalt ansat kontrollør forbi og forhindrede det, så var det som bekendt umuligt for selv den amerikanske præsident at bruge loven til at forhindre den halvskøre pastor Terry Jones og hans 50 mand store menighed i Florida i at afbrænde nogle koraner. Selv Obama kunne kun opfordre. At brænde bøger af er jo en ytring, og USAs forfatningsfædre var så vise, at de gjorde det stort set umuligt at forhindre frie ytringer, deriblandt hån, spot og latterliggørelse.

Tænk engang: I USA er det - til Obamas, Petreus' og Foghs store og udtalte irritation - endda stadig tilladt at ytre skøre meninger. Det er f.eks. tilladt at ytre, at alle buddhister er forklædte menneskeædende marsmænd. I Danmark kan man omvendt få fængselsstraf for generaliserende at hævde, at muslimer har de holdninger til f.eks. kristne, jøder eller kvinder, som Koranen kræver, at man skal have som muslim.

Og når man helt bevidst brænder bestemte bøger af, så er det som bekendt en ytring, endda en ganske ligefrem en af slagsen.

I modsætning til hvad der er blevet fremhævet i medierne, så kan bogbrændinger og lign. faktisk være et lysende blus for frihed. Nemlig når undertrykte mennesker afbrænder symbolet på undertrykkerne. Ligeledes kan man afbrænde symboler på det onde, eller på det man føler sig under angreb af. Det er en tradition, vi indtil videre fortsat har lov til - under nøje kommunal overvågning - at holde i hævd Sankt Hans aften, hvor vi synger:

"Hver by har sin heks og hvert sogn sine trolde/ dem vil vi fra livet med glædesblus holde." Vi brænder det onde for at holde det fra livet og sikre folkets frihed.

Da Martin Luther ville frigøre kirken fra dens "babylonske fangenskab" under den pavelige "kanoniske lov", og som straf for derved af håne og spotte Gud og Hans Kirke blev lyst i band af paven, sammenkaldte han den 10. december 1520 indbyggerne i Wittenberg til et festligt frihedsbål, hvorpå han bl.a. kastede den pavelige bandbulle og den kanoniske lov.

Kristendommen gør mennesket frit, men den kanoniske lov gjorde, mente Luther i stedet menneskene til slaver under loven. Derfor skulle den brændes. På samme vis ville det have gavnet verden, hvis f.eks. den tyske og den russiske befolkning i 1920'erne og 30'erne havde samlet sig om afbrændingen af de lovbøger, der var symboler på deres nationers slavebinding. Naturligvis skal bøgerne ikke forbydes, afbrændingen er jo blot en symbolsk frigørelse fra deres indhold. Det er symbolske glædesblus, som da danskerne brændte de forhadte mørklægningsgardiner om aftenen den 4. maj 1945. Og *landet lyste fra sund til klit*.

På samme vis ville det - kunne man rent teoretisk hævde - være et historisk frihedsbål, hvis visse mellemøstlige og centralasiatiske folk samledes om en folkelig afbrænding af visse lovreligiøse skrifter, som holder deres befolkninger i et slaveagtigt jerngreb, og som opildner til had og terror. Og på samme vis ville det være en lysende fakkell for frihed, hvis vi i Danmark samledes om afbrændingen af den samlede adfærds- og ytringsregulerende lovgivning, som har forvandlet et forhen frihedselskende folk til ynkelige tiggere, der kaster sig i støvet for Moder Stat.

Tænk om det f.eks. 'engang igen blev op til den frie borgers selvstændige vurdering, om han skal brænde nogle grene og bøger af i sin have!